

Arrest

nr. 344 684 van 12 april 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 7 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 25 maart 2026 tot bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde voor burgers van de unie en hun en hun familieleden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2026 werd verzoeker betrappt op het gooien van glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat van Zaventem. Op dezelfde dag leverde verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde voor burgers van de Unie en hun familieleden ("*Opsluiting EU*") af. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van Zaventem op 25.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van S.I., administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, wordt gegeven aan

de genaamde M., M., geboren op 01.07.1995, van Litouwse nationaliteit, het bevel om het grondgebied van België te verlaten.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel 7, alinea 1 en de artikel 44ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 44ter:

Betrokkene brengt geen bewijs aan dat hij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft. Hij verklaart dd. 25.03.2026 aan PZ Zaventem dat hij reeds 3 maanden in België verblijft.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Krachtens artikel 44ter en gelet op de dreiging van een nieuwe schending van de openbare orde, wordt geen enkele termijn toegekend om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument. Betrokkene is enkel in het bezit van zijn Litouws rijbewijs.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene wordt door S.I., administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, als een potentieel gevaar voor de openbare orde beschouwd.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 25.03.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van beschadigingen. Betrokkene gooide glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat van Zaventem. Betrokkene is vermoedelijk ook de verdachte in het kader van gelijkaardige feiten enkele weken geleden.

De administratie is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd op feiten van beschadigingen, een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt om een fundamenteel belang van de samenleving te bedreigen. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Gelet op zijn strafrechtelijk verleden primeert het algemeen belang van de samenleving om hem te verwijderen. Elke Staat bepaalt vrij welke vreemdelingen tot het grondgebied worden toegelaten, er op mogen verblijven of ervan verwijderd worden (cf. E. VAN BOGAERT, Volkerenrecht, Antwerpen, Kluwer, 1982, 2012, 77). Ook het EHRM herinnert er in vaste rechtspraak aan dat de Verdragstaten volgens een principe van internationaal recht aan staten het recht toekomt toe te zien op de toegang, het verblijf en verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, § 54).

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zich zou kunnen beroepen op een familieleven in het Rijk in de zin van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Litouwen. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Betrokkene verklaart dat zijn ouders en 1 broer in Litouwen verblijven. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Litouwen te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Terugleiding naar de grens

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44quinqies, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, om de volgende reden:

De betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsdocument of een geldig reisdocument.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 25.03.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van beschadigingen. Betrokkene gooide glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat van Zaventem. Betrokkene is vermoedelijk ook de verdachte in het kader van gelijkaardige feiten enkele weken geleden.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd voor opzettelijke beschadigingen door glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat te gooien, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

De betrokkene weigert manifest om een einde te maken aan zijn illegale situatie. Bijgevolg is een gedwongen terugkeer noodzakelijk.

In het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 44ter § 1, lid 2, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Het wordt niet betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in het privéleven van betrokkene.

Betrokkene heeft geen gezin gesticht op het grondgebied. Er worden geen elementen aangebracht waaruit zou blijken dat hij zich zou kunnen beroepen op een familieleven in het Rijk in de zin van het artikel 8 EVRM.

Betrokkene is meerderjarig en hij wordt in staat geacht om zichzelf te kunnen onderhouden in zijn land van herkomst of elders.

Betrokkene heeft geen elementen aangebracht met betrekking tot zijn gezondheidstoestand die een verwijdering onmogelijk zouden maken.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere band dan zijn nationaliteit zou hebben met Litouwen. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Er is geen indicatie gevonden dat er onoverkomelijke of bijzondere obstakels zouden bestaan voor hem om zich in Litouwen te vestigen. De contacten met vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen.

De bedreiging voor de openbare orde die uit zijn gedrag voortvloeit is zodanig dat de persoonlijke belangen van betrokkene geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Met inachtneming van alle door de betrokkene aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor de verwijderingsmaatregel een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar zijn gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 44ter, § 1.

Vasthouding

REDENEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 44septies, § 1, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moet de betrokkene, aangezien hij niet onmiddellijk kan worden teruggeleid naar de grens, te dien einde op basis van de volgende feiten worden vastgehouden:

Aangezien de betrokkene de openbare orde kan schaden moet de betrokkene, met het oog op zijn effectieve verwijdering, ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Zaventem op 25.03.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van beschadigingen. Betrokkene gooide glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat van Zaventem. Betrokkene is vermoedelijk ook de verdachte in het kader van gelijkaardige feiten enkele weken geleden. De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die op heterdaad betrapt werd voor opzettelijke beschadigingen door glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat te gooien, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg moet hij ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken worden vastgehouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Litouwen."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 44septies, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het dringend karakter van de vordering wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen ook niet betwist. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan. Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 5, § 1, 6, § 1 en 27, § 1 en 2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“VI. LE MOYEN UNIQUE

Le premier moyen est pris de la violation des articles 5 §1, 6 §1 et 27 §§1-2 de la Directive 2004/38/CE, de l'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de bonne administration (devoir de minutie et principe de proportionnalité).

A. PRINCIPES

1. Des article 5, 6 et 27 de la Directive 2004/38/CE

La Directive 2004/38/CE du 29 avril 2004 consacre le droit de tous les citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

À cette fin, l'article 2, point 1 de la Directive susmentionnée, définit un « citoyen de l'Union » comme étant « toute personne ayant la nationalité d'un État membre ».

Sur cette base, l'article 5 §1, garantit le droit d'entrée à tous les citoyens de l'Union, à la seule condition qu'ils soient munis d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité, et se lit comme suit :

« 1. Sans préjudice des dispositions concernant les documents de voyage, applicables aux contrôles aux frontières nationales, les États membres admettent sur leur territoire le citoyen de l'Union muni d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité ainsi que les membres de sa famille qui n'ont pas la nationalité d'un État membre et qui sont munis d'un passeport en cours de validité.

Aucun visa d'entrée ni obligation équivalente ne peuvent être imposés au citoyen de l'Union. »

Similairement, l'article 6 §1 garantit le droit de séjour jusqu'à trois mois sur ces mêmes conditions et se lit comme suit :

« 1. Les citoyens de l'Union ont le droit de séjourner sur le territoire d'un autre État membre pour une période allant jusqu'à trois mois, sans autres conditions ou formalités que l'exigence d'être en possession d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité. »

L'article 27 prévoit néanmoins que la liberté de circulation et de séjour des citoyens de l'Union peut être restreinte pour des raisons notamment liées à l'ordre public, et se lit comme suit :

« 1. Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

2. Les mesures d'ordre public ou de sécurité publique doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné. L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles mesures.

Le comportement de la personne concernée doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues. » (Nous soulignons)

2. De l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980

L'article 7, alinéa 1er, 1° et 3° de la loi du 15 décembre 1980 se lit comme suit :

« Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut, ou, dans les cas visés aux 1°, 2°, 5°, 9°, 11° ou 12°, le ministre ou son délégué doit donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé]3 :

1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

(...)

3° si, par son comportement, il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ou la sécurité nationale ; (...)

3. Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs

Le Conseil d'Etat dit pour droit que « Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise. L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

4. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) ».

B. DE L'APPLICATION DES PRINCIPES AU CAS D'ESPÈCE

1. Sur l'absence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société

En l'espèce, pour justifier l'éloignement du requérant, citoyen de l'Union européenne, l'Office des Étrangers soutient que son comportement constituerait un danger réel, actuel et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, l'excluant de ce fait du bénéfice de la libre circulation. À titre de motivation, l'acte attaqué se borne à relever que le requérant a été pris en flagrant délit de dégradations matérielles, consistant en des jets de bouteilles en verre par-dessus la clôture d'un commissariat de police. La décision ajoute de manière purement hypothétique qu'il serait « présumé » être le suspect de faits similaires survenus quelques semaines auparavant.

Cette motivation procède d'une interprétation de l'article 7, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980 manifestement erronée et en violation frontale avec la jurisprudence constante de la Cour de justice de l'Union européenne (CJUE) relative à la notion d'ordre public, constituant ainsi une violation flagrante de l'article 27 de la Directive 2004/38/CE.

1.1. Sur le seuil de gravité et la notion d'intérêt fondamental de la société

Il est en effet de jurisprudence constante que les dérogations au principe fondamental de la libre circulation des personnes doivent faire l'objet d'une interprétation stricte. Dans son arrêt P.I., la Cour de justice rappelle avec force que :

« les exigences de l'ordre public et de la sécurité publique, notamment en tant que justification d'une dérogation au principe fondamental de la libre circulation des personnes, ces exigences doivent, toutefois, être entendues STRICTEMENT, de sorte que leur portée ne saurait être déterminée unilatéralement par chacun des États membres sans contrôle des institutions de l'Union européenne. »

Si cet arrêt interprète le seuil des « raisons impérieuses » énumérées dans l'article 28 de la Directive 2004/38, il s'avère néanmoins particulièrement pertinent pour l'interprétation de la notion « d'intérêt fondamental de la société » exigé par l'article 27, seul applicable en l'espèce. La Cour précise ainsi dans ce même arrêt que pour justifier une mesure d'éloignement, le comportement doit constituer « une atteinte particulièrement grave à un intérêt fondamental de la société, susceptible de représenter une menace directe pour la tranquillité et la sécurité physique de la population ». Pour illustrer ce niveau d'exigence, la Cour se base expressément sur les infractions énumérées à l'article 83 §1 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne (TFUE). Cet article dresse la liste des domaines de criminalité particulièrement grave revêtant une dimension transfrontalière, à savoir : le terrorisme, la traite des êtres humains et l'exploitation sexuelle, le trafic illicite de drogues et d'armes, le blanchiment d'argent, la corruption, la contrefaçon de moyens de paiement, la criminalité informatique et la criminalité organisée.

Ce principe fondamental, aujourd'hui consacré par l'article 27 de la Directive 2004/38, avait d'ailleurs été dégagé par le célèbre arrêt Bouchereau, dans lequel la Cour a statué que : « en tant qu'il peut justifier certaines restrictions à la libre circulation des personnes relevant du droit communautaire, le recours par une autorité nationale à la notion de l'ordre public suppose, en tout cas, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société »

Or, en l'espèce, l'autorité administrative assimile grossièrement un acte de vandalisme isolé - jeter des bouteilles en verre - à une menace affectant un intérêt fondamental de la société belge, la mettant de facto sur un pied d'égalité avec la grande criminalité visée par le TFUE. Si ces faits, à les supposer établis, constituent indéniablement une infraction pénale et un trouble à l'ordre social local répréhensible, ils n'atteignent en rien le seuil de gravité extrême exigé par la jurisprudence de la Cour. Le comportement du requérant ne met manifestement pas en péril la sécurité physique de la population ni les intérêts fondamentaux de l'État justifiant la déchéance de son droit fondamental à la libre circulation. L'Office des Étrangers commet ici une erreur manifeste d'appréciation en confondant une simple infraction de droit commun avec une menace grave à l'ordre public européen.

1.2. Sur l'actualité de la menace et l'exigence d'un comportement personnel avéré

L'article 27, §2 de la Directive 2004/38/CE demande de surcroît que la mesure d'ordre public soit fondée « exclusivement sur le comportement personnel de l'individu concerné » et représente une menace « réelle et actuelle ».

Comme le rappelle la jurisprudence Bouchereau, « la constatation d'une menace de cette nature implique chez l'individu concerné l'existence d'une tendance à maintenir ce comportement à l'avenir ». Ce principe a été réaffirmé dans l'arrêt P.I., où la Cour réitère que :

« Toute mesure d'éloignement est subordonnée à ce que le comportement de la personne concernée représente une menace réelle et actuelle [...] constatation qui implique, en général, chez l'individu concerné, l'existence d'une tendance à maintenir ce comportement à l'avenir. »

Pour tenter de démontrer cette "tendance" et justifier l'actualité de la menace, l'Office des Étrangers ne trouve rien de mieux que de s'appuyer sur de simples présomptions policières, affirmant que le requérant serait « présumé » avoir commis des faits similaires quelques semaines plus tôt.

Une telle motivation est juridiquement inopérante. Le droit de l'Union européenne proscribit formellement de fonder une restriction à la libre circulation sur des suppositions, des enquêtes en cours non abouties ou des suspicions non étayées par une condamnation ou des preuves matérielles irréfutables du comportement personnel. En tentant de pallier la faiblesse inhérente aux faits reprochés par l'ajout de suspicions générales, l'administration viole ouvertement l'exigence d'un examen individuel rigoureux de la menace réelle et actuelle.

En conclusion sur ce point, l'acte attaqué échoue totalement à démontrer que Monsieur MASEVICIUS constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Le motif tiré de l'atteinte à l'ordre public – comme prévu par l'article 7, alinéa 1, 3° de la loi du 15 décembre 1980 - est dès lors dépourvu de toute base légale conforme au droit de l'Union.

2. Sur l'illégalité de la restriction au droit de séjour fondée sur le seul défaut de la présentation d'une carte d'identité ou d'un passeport

Dès lors qu'il est établi que le requérant ne représente aucune menace pour l'ordre public, le seul et unique motif résiduel sur lequel l'Office des Étrangers fonde sa décision de refoulement et d'enfermement est l'application de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980. La partie adverse reproche en effet au requérant de ne pas être porteur d'une carte d'identité nationale ou d'un passeport en cours de validité, celui-ci n'ayant pu présenter qu'un permis de conduire lituanien.

Une telle motivation, consistant à entraver la libre circulation d'un citoyen de l'Union sur une base purement administrative, heurte de front la jurisprudence de la Cour de justice, et singulièrement l'arrêt Oulane.

Dans cet arrêt, la Cour rappelle en effet que le droit de séjour et de circulation d'un citoyen européen découle de son statut même. La présentation d'une carte d'identité ou d'un passeport ne constitue qu'une simple formalité administrative permettant de constater ce droit préexistant. Ainsi, exiger de manière absolue la production de ces documents spécifiques pour prouver la qualité de citoyen européen constitue une exigence disproportionnée, allant au-delà des objectifs du droit de l'Union.¹¹

C'est à cet égard que la Cour consacre un principe fondamental qui fait directement obstacle à la présente décision de la partie adverse :

« Si, à défaut de présentation d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité, l'intéressé est néanmoins en mesure d'établir, sans aucune équivoque, sa nationalité par d'autres moyens, l'État membre d'accueil ne peut mettre en cause son droit de séjour au seul motif qu'il n'a pas présenté l'un ou l'autre des documents susvisés ».

En l'espèce, s'il est exact que le requérant n'était pas porteur de son passeport ou de sa carte d'identité nationale lors de son interpellation, il a néanmoins valablement présenté son permis de conduire lituanien. Surtout, il est incontestable que l'administration belge n'a nourri aucune équivoque quant à son identité et à sa nationalité. Preuve en est : la décision attaquée elle-même est expressément rédigée au nom de « M., M., né sur 01.07.1995, de nationalité lituanienne ».

Dès lors que l'identité et la qualité de citoyen de l'Union européenne du requérant étaient établies et reconnues sans aucune ambiguïté par les autorités belges, ces dernières ne pouvaient en aucun cas remettre en cause son droit de circulation, ni a fortiori ordonner une mesure aussi attentatoire aux libertés que l'enfermement en centre fermé, au seul motif de l'absence du document d'identité formellement requis.

Par conséquent, la décision attaquée est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation et d'une violation flagrante de la Directive 2004/38/CE. Toutefois, si ces illégalités au fond justifient à elles seules l'annulation immédiate de l'acte attaqué, il convient de souligner que la procédure est en outre lourdement viciée par une atteinte irrémédiable aux droits de la défense du requérant.

3. Sur la violation du droit d'être entendu et du devoir de minutie en raison de l'absence d'un interprète lors de l'audition par la police de Zaventem

Pour asseoir sa décision et justifier l'application de l'article 44ter de la loi du 15 décembre 1980 - qui vise le retrait du droit de séjour - , l'autorité administrative s'appuie sur un ultime élément factuel prétendument déterminant : le requérant aurait déclaré lors de son examen par la police de Zaventem se trouver sur le territoire belge « depuis trois mois ». Ce seuil des trois mois est crucial, puisqu'il marque la limite du droit de séjour inconditionnel garanti par l'article 6 de la Directive 2004/38/CE et permet à l'administration de prétendre à une perte de droit de séjour.

Or, lors d'une visite au centre fermé, il est apparu de manière flagrante au conseil du requérant que ce dernier était dans l'incapacité quasi totale de s'exprimer en anglais ou dans une quelconque langue nationale. Ayant en outre eu connaissance du fait que l'audition initiale menée par la police de Zaventem s'était déroulée sans la moindre assistance d'un interprète, la partie requérante remet formellement en cause la fiabilité de cette prétendue déclaration de « trois mois » et soulève une violation manifeste de son droit d'être entendu.

Cette très mauvaise maîtrise de la langue anglaise est d'ailleurs factuellement reconnue par l'administration elle-même. Dans un courriel adressé au conseil du requérant le 31 mars 2026, le service de retour du Centre fermé 127bis écrit textuellement : « Hij is van Litouwse afkomst en spreekt beperkt Engels, u voorziet dus best een tolk in het Litouwse » (Pièce 2). Puisque l'administration admet aujourd'hui que le requérant nécessite impérativement un interprète en lituanien pour comprendre son dossier, il est inconcevable d'accorder la moindre crédibilité à une déclaration concernant la durée précise de sa présence sur le territoire recueillie à chaud, sans traducteur, lors de son interpellation à Zaventem.

Or, dans le cadre de l'adoption d'une décision faisant grief - telle qu'une décision d'éloignement prise en vertu de la Directive 2004/38/CE - , le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, qui constitue un principe général du droit de l'Union européenne. En effet s'il est exact que l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne s'adresse uniquement aux institutions et organes de l'Union, et qu'un ressortissant ne saurait en tirer directement un droit à l'encontre d'un État membre, la Cour de Justice de l'Union européenne a formellement précisé que ce droit d'être entendu s'impose aux États membres en tant que principe général du droit de l'Union - et ce, même lorsque la réglementation nationale applicable ne prévoit pas expressément une telle garantie - , dès lors qu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union.

La CJUE définit l'essence même de ce droit en soulignant qu'il « garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts ». Afin d'assurer

une protection effective, cette règle a notamment pour objet que la personne concernée « puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle ».

Face à cette barrière linguistique évidente, toute audition "utile et effective" par la police de Zaventem était matériellement impossible. La matérialité du séjour de plus de trois mois est ainsi frappée d'un doute insurmontable et ne saurait servir de fondement à la perte du droit de séjour.

En l'absence de preuve fiable de ce séjour ininterrompu de plus de trois mois, le requérant doit donc être considéré comme un citoyen de l'Union européenne bénéficiant de son plein droit de circulation inconditionnel de courte durée au sens de l'article 6 de la Directive 2004/38/CE. Dès lors, comme démontré aux points précédents, puisqu'il ne représente aucune menace grave pour un intérêt fondamental de la société, la seule obligation qui lui incombait était de justifier de son identité et de sa nationalité. Cette qualité ayant été établie sans équivoque par l'administration elle-même, l'absence de carte d'identité ou de passeport ne pouvait en aucun cas justifier son éloignement.

Ainsi, en bâtissant sa décision d'éloignement et de maintien en détention sur une déclaration recueillie en violation flagrante du droit d'être entendu afin de contourner le régime protecteur du droit de l'Union, l'Office des Étrangers a non seulement bafoué les droits de la défense du requérant, mais a également entaché l'entièreté de sa décision d'une erreur manifeste d'appréciation et d'un manquement caractérisé à son devoir de minutie.

VII. EXTREME URGENCE

Pour que votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, la partie requérante doit avoir agi avec diligence, et d'autre part, le péril causé par l'exécution de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, votre Conseil a dit pour droit, dans les termes suivants :

« aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente ». Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...)

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérant le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que la requérante est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence » .

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier la décision litigieuse le 25 mars 2026. Le présent recours est introduit en date du 7 avril 2026, dans le respect du délai prévu à l'article 39/57, §1er de la loi du 15 décembre 1980. Il convient dès lors de constater que la requérante a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, la décision litigieuse est accompagnée d'une décision de mise en détention. Le placement en détention du requérant permet dès lors de présumer l'imminence du péril (art. 39/82, §4, al. 2, de la loi du 15 décembre 1980).

Il y a en outre lieu de rappeler que Votre jurisprudence constante est établie en ce sens que « la circonstance qu'aucune date de rapatriement n'a encore été fixée n'est pas relevant à cet égard, dès lors qu'il ne s'agit à ce stade que d'une modalité de mise en œuvre d'une mesure dont l'exécution est susceptible d'intervenir à tout moment » .

Il y a en outre lieu de relever que la compétence du Conseil d'État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours » .

L'imminence du péril est ainsi établie, la procédure de suspension ordinaire étant impuissante à prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution immédiate de la décision querellée et l'éloignement du requérant pouvant intervenir à tout moment.

De sorte que l'extrême urgence sera déclarée fondée."

3.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.3.4. Waar verzoeker een schending opwerpt van de artikelen 5, § 1, 6, § 1 en 27, § 1 en 2 van de richtlijn 2004/38/EG wijst de Raad erop dat de richtlijn 2004/38/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van de richtlijn 2004/38/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Dit middelonderdeel is bijgevolg evenmin ernstig.

3.3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.6. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de in het bestreden bevel toegepaste artikelen 44ter en 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 44ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een burger van de Unie of zijn familielid niet of niet meer het recht heeft om op het grondgebied te verblijven, kan de minister of zijn gemachtigde hem, met toepassing van artikel 7, eerste lid, een bevel geven om het grondgebied te verlaten.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde.”

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet stelt verder het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

[...]

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

3.3.7. Waar verzoeker betoogt dat hij het Engels onvoldoende machtig is om in deze taal gehoord te zijn geweest, terwijl hij tijdens zijn gehoor bij de politie niet werd bijgestaan door een tolk Litouws, wijst verweerder er in zijn verweernota terecht op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij Engels kon, dat het gehoor in het Engels plaatsvond, dat er in het verslag hoorrecht nergens melding wordt gemaakt van communicatieproblemen en dat verzoeker kon antwoorden op de hem gestelde vragen. Dat er vanuit het opvangcentrum een mail werd verstuurd waarin werd aangeraden om een tolk Litouws te voorzien aangezien verzoeker slechts beperkt Engels spreekt (verzoekschrift, stuk 2), doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. Uit deze mail blijkt immers geenszins dat verzoeker het Engels onvoldoende machtig zou zijn om in deze taal op een nuttige wijze zijn verklaringen uiteen te zetten. Een schending van het hoorrecht wordt dan ook *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

3.3.8. Met betrekking tot artikel 44ter van de Vreemdelingenwet wijst de gemachtigde er in de bestreden beslissing op dat verzoeker niet aantoont dat hij minder dan drie maanden in het Rijk verblijft, daar hij tijdens zijn gehoor bij de politie van Zaventem verklaarde dat hij reeds drie maanden in België verblijft. Dienaangaande verwijst verzoeker naar zijn gebrekkige kennis van het Engels, doch hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker geenszins concreet aantoont dat hij het Engels onvoldoende machtig is om in deze taal te worden gehoord. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder ten onrechte vaststelt dat verzoeker reeds meer dan drie maanden in het Rijk verblijft. De bestreden beslissing vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 44ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – het kunnen schaden van de openbare orde – verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing duidelijk naar de feiten die verzoeker worden verweten, met name dat hij op 25 maart 2026 op heterdaad betrapt werd op het gooien van glazen flessen over het hekwerk van het politiecommissariaat te Zaventem.

Verzoeker betwist de ernst van de door hem gepleegde feiten en meent dat er geen sprake is van een bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving, daar het om een geïsoleerde daad van vandalisme gaat. Verweerder heeft geoordeeld dat verzoekers houding in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking. Verweerder beschikte bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. Met het betoog dat het gooien van glazen flessen over een hekwerk van een politiecommissariaat slechts een geïsoleerde daad van vandalisme betreft, komt verzoeker niet verder dan het uiten van algemene kritiek, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen. Dat er wordt vermoed dat verzoeker enkele weken eerder gelijkaardige feiten pleegde – het gegeven dat verzoeker nog niet strafrechtelijk veroordeeld is, houdt niet in dat verweerder op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermag te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) – doet hoe dan ook geen afbreuk aan de beoordeling van de ernst van de feiten waarop verzoeker op 25 maart 2026 op heterdaad werd betrapt. Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd dat niet zou zijn aangetoond dat zijn daden geen reëel en actueel gevaar zouden uitmaken. De gemachtigde wijst er in de bestreden beslissing immers op dat verzoekers houding in strijd is met de zeden en gewoonten van de Belgische bevolking en dat hij enkele weken eerder vermoedelijk gelijkaardige feiten pleegde. De Raad acht het in deze *prima facie* niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De bestreden beslissing vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet wijst de gemachtigde er in de bestreden beslissing op dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal identiteitsdocument en

reisdocument, daar hij enkel een Litouws rijbewijs voorlegt. De Raad wijst erop dat dit een overtollig motief in de bestreden beslissing betreft, aangezien de bestreden beslissing reeds op deugdzame wijze steun vindt in de artikelen 7, eerste lid, 3° en artikel 44ter van de Vreemdelingenwet (zie *supra*).

3.3.11. Verzoeker toont *prima facie* niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt *prima facie* geen motiveringsgebrek, schending van het hoorrecht of van het zorgvuldigheids- of proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, *prima facie* niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

S. HUENGES WAJER